

Stk. 1 er næsten identisk med den eksisterende § 41. Dog er den omfattede kreds af kautionister ændret, således at kun kautionister uden for erhvervsforhold er omfattet. Endvidere er tidsfristen er sat ned fra seks til tre måneder. § 41 a er tilsvarende ændret, således at meddelelsen til kautionisten ikke skal gives ved anbefalet brev, men blot skriftligt. Denne ændring gør det muligt at opfylde kravet om skriftlighed ved et elektronisk brev. Det afgørende er, at meddelelsen er kommet frem til kautionisten i skriftlig form. Det foreslås, at der i stk. 1, ikke medtages en formulering om, at meddelelse kan gives »til den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage meddelelsen på disse kautionisters vegne«. Hvis der er flere kautionister, skal der som udgangspunkt gives meddelelse til hver af kautionisterne. Dette udelukker dog ikke, at meddelelse kan gives til andre, hvor der er en rimelig begrundelse herfor, eksempelvis hvis en blandt flere kautionister har bopæl i udlandet.

2. pkt. i stk. 1 indeholder en udtrykkelig bestemmelse om, at der også skal gives meddelelse inden 3 måneder ved bevilget henstand uden samtykke fra kautionisten. Det foreslåede 2. pkt. indebærer, at der, som det antages i gældende ret, ikke kan lægges vægt på en generel forhåndstilladelse til at indrømme henstand, der er indeholdt i kautionsaftalen.

Stk. 2 er ny i forhold til den eksisterende § 41. Formålet med reglen er at give pengeinstitutterne et økonomisk incitament til at overholde fristen i stk. 1. Reglen betyder, at kautionisten ikke skal betale forfaldne ydelser, såfremt disse er mere end 3 måneder gamle. Fristen regnes fra kautionistens modtagelse af underretningen. Det foreslåede stk. 2 giver således kautionisten en beskyttelse, der supplerer stk. 3. Det er ikke et krav efter stk. 2, at kautionisten kan påvise et tab, som følge af manglende overholdelse af fristen i stk. 1.

Hvis eksempelvis et pengeinstitut har et misligholdt lån, hvor der mangler ydelser fra en 8 måneders periode inden fremkomst af meddelelsen efter stk. 1, så kan pengeinstituttet ikke kræve renter, afdrag, gebyrer o.l., der skulle have været betalt i de 5 måneder inden 3 månedersperioden. Kautionisten vil stadig skulle hæfte for den resterende hovedstol.

Reglen i *stk. 3* svarer til reglen i § 41, og har samme retsvirkning.

Stk. 4 sætter et samlet maksimum for kautionistens forpligtelse og sikrer, at kautionisten ikke bliver mødt med krav om betaling af en gæld, der ved eksempelvis renter og overtræk er blevet langt større end forudset ved afgivelsen af kautionsløftet. Bestemmelsen medfører, at der kun kan stilles kaution for fordringer med

et maksimum. Bestemmelsen sætter således også en begrænsning på anvendelsen af alskyldserklæringer.

I *stk. 5* kræves, at kautionen skal være skriftlig for at være gyldig. Gyldighedsbetingelsen skal give en større grad af sikkerhed for, at kautionisterne ved, hvilke forpligtelser de påtager sig.

I *stk. 6* er der indsat en tidsbegrænsning for kautionsløfter. Varigheden af kautionsaftalen er afhængig af karakteren af den sikrede fordring. Er kautionen stillet for flere fordringer af forskellig karakter, vil kautionsdækningen af de enkelte fordringer bortfalde på forskellige tidspunkter. Tidsbegrænsningen vil medføre, at kautionister ikke præsenteres for krav efter meget gamle kautionsaftaler. Tidsbegrænsningen regnes fra kautionsaftalens indgåelse.

Den foreslåede tidsbegrænsning omfatter naturligvis ikke tilfælde, hvor anden lovgivning har forudsat eller foreskriver kautionsaftaler, der løber længere tid end foreskrevet i dette stykke. Som eksempel kan nævnes garantier, der stilles efter § 5, stk. 12, i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber.

Den foreslåede *stk. 7* skal sikre, at kautionisten har mulighed for at følge med i udviklingen af den fordring, som kautionisten har sikret. Formålet med dette er, at kautionisten så har bedre mulighed for at være beredt i tilfælde af, at kautionen bliver gjort effektiv. Denne meddelelsespligt er en undtagelse til reglerne om tavshedspligt.

Forslaget til § 41 b er en konsekvens af, at de foreslåede regler om private kautionister foreslås placeret efter de eksisterende regler om kaution i bank- og sparekasselovens § 41. Det er derfor nødvendigt at flytte den eksisterende § 41 a til § 41 b. Der er ikke ved flytningen foreslået ændringer af reglens indhold. Der er alene tale om en placeringsmæssig ændring.

Til nr. 14

Forslaget til *stk. 3* er udtryk for ønske om ikke at ville forhindre velkvalificerede personer med en økonomisk eller regnskabsmæssig baggrund i at bestride formandsposten i værdiansættelsesnævnet.

Til nr. 15

Efter forslaget til *stk. 4*, kan Økonomi- og Erhvervsministeriet fastsætte nærmere regler om afholdelse af udgifter til nævnets virksomhed. Det er tanken at udmønte hjemlen i en model, hvorefter et institut selv skal afholde udgifter til nævnet, såfremt det pågældende institut anmoder nævnet om at træffe afgørelse efter stk 1.